

De Roeping van Broeder Willem.

met blonde strepen in het zachte blauw, doemde de stad langzaam op boven de vlakke. . .

Toen was 't of ze nader zweefde, altijd nader, — of ze neerdaalde uit de lichtrode wolken, tot ze eindelijk vast stond in de effen aarde, met haar kerken, haar halle, haar raadhuis, haar poorten en de enkele grote, openbare gebouwen achter de warmgetinte muren van rode steen.

Even vóór de stad, links van de Brugse baan, waarop zij tans voortstoven, halfverborgen door de Proostdij van Sint Amands aan de overzij van de Leie, juist daar, waar de rievier een bocht maakt, „saghen si dat Maegdekenscloester van Marcke achter 't groen van den hoghen populieren, waer Beatris die moeie van Mer Robrecht alle Saterdaghen in den somere nuchtermonts ende barrevoets naertoe ghinc in bedevaert ommet beeldekken van elpenbeen, waervoer si, al knielende, toen si cinderen waeren, voer 't eerst die hemelsce heirscharen hadden ghesien.”

Nu bereikten zij „die strate van Yperen, welke den stractwegh naer Brugghe cruust, ende van stonden aen hoerden si claerlike 't gheraes van den wich.”

Een geraas van vechtenden — verward, — dof — als een verre donder — ruiste als het zingen van de zee over de wallen heen.

Nu waren ze de stad bij de Broeltoren binnengereden, toen zij, links afwendend in de richting van de nabije Vrouwenkerk, „die eerste ghewonden ghewaer werden, sachtkens kermend op die berien, die door graue St Fansbroeders werden ghedraeghen. . .

„Daer ghemoetten si een troepken vromer luden ende vrouwen, die naer de kercke gingen, om een keersken te setten voer den beelde der Maghet.

„Ende die stadt geleck enen mierenhope” . . .

Vlak bij de Grusenburgoorte, waar zij in gestrekte vaart heenreden, ontmoetten zij een troepje vluchtende buitenlieden, die zij aan hun uitspraak voor Veurne-ambachters herkenden, en van welke zij al spoedig in een kort gesprek vernamen, dat de strijd die middag te drie uur begonnen was tussen de handboogschutters van Jan Burlas en die van het Vrije — en dat „voer die slaghen een aenvang nan, veertigh der weerdighste, ende daeronder Pieter de Coninck met sinen twee sonen,

oppet velt tot ridder waren geslegghen” . . .

Toen drukten Janne en Willem hun paarden de sporen in de liezen, „dattet bloet lanx die siden afdroop, ende reden die Grusenburghspoerte uut” . . .

Met moeite baanden de broeders zich een weg door het volk, dat verward en gillend door elkaar liep, en de geweldige gestalte van de jonge monniken hief zich telkens hoog, heel hoog op in het zadel, en tuurde in de verte met de hand boven de ogen, waar de stofjes beefden in het gouden licht.

In suizende vaart, met de hoofden ver voorover gebogen op hun paarden, reden ze door 't voorgeborchte langs de straat van Gent, tot ze het slagveld vóór zich zagen tussen de bomen van de brede, groene kouter, die, hier en daar omzoomd door schone blonde wilgen, tussen de Leie, de Galgenweg, de weg naar Oudenaarde en de grote Klakkaartsbeke lag, en „blekte” in het namiddaglicht.

Ze joegen hun paarden een aardterpje op en in de klamlauwe damp, die nu omnevelde hun ogen en waarin een vochtige, lauwwarme geur zweefde van bloed en hitte, die langzaam uit de meersen omhoogsteeg, zagen ze het deinende woelen van al die vechtenden — het gelijk-geritmeerde zwenken van de paarden, neerploffend op hun logge hoeven in het halfverschroeide, bloedige gras.

En vaag nu — dwars door en boven dat bruisen als van een woedende zee, — hoorden ze het klagende kreunen van de gewonden, het benauwde reutelen van de stervenden, het luide, wilde, opgewonden schreeuwen van de altijd nieuw aanstormende Franse benden, maar alles vaag wechdomend als in een verblindende nevel en stof.

De hitte, de ondragelijke zomerhitte trilde in spieralen in de gloeiwitte lucht, waar langzaam statig wolken kwamen aandrijven van de kant waar de zee is, zachte, teerdonzige, lichtgrijze wolken, die langzaam dreigend bijgeschoven vóór de zon.

Soms wervelden stofwolken noch dichtere ineen en dan zagen ze niets door de warrelende stofjes dan het gouden slangflikkeren van de zwaarden en het dansen van de zon op de blinkende maliën.

En huiverend van diepe, heilige ontroering,